

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

ในการวิจัยเรื่องความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ มีวัตถุประสงค์ สมมุติฐาน วิธีดำเนินการวิจัย สรุปผลการวิจัย อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ ดังต่อไปนี้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดประจวบคีรีขันธ์
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนขนาดใหญ่ ขนาดกลาง และขนาดเล็กสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดประจวบคีรีขันธ์

สมมุติฐานของการวิจัย

ความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนในโรงเรียนขนาดใหญ่ ขนาดกลาง และขนาดเล็กแตกต่างกัน

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ตัวอย่างประชากร
ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยนี้คือนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ซึ่งกำลังเรียนอยู่ในภาคเรียนที่ 3 ปีการศึกษา 2528 ที่มีระดับผลการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ประจำภาคเรียนที่ 2 ตามเกณฑ์การวัดผลของกรมวิชาการ ในระดับ 1 ระดับ 2 ระดับ 3 และระดับ 4 ในโรงเรียนขนาดใหญ่ ขนาดกลาง และขนาดเล็กสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ จำนวน 176 คน

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือแบบทดสอบความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ซึ่งสร้างขึ้นโดยนำเนื้อหาจากหนังสือ English Is Fun Book I-IV มาจัดทำหมวดหมู่ให้ตรงตามวัตถุประสงค์การเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 และชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 และจัดสร้างเป็นแบบทดสอบ ได้แบบทดสอบทั้งหมดจำนวน 4 ฉบับคือ

2.1 แบบทดสอบความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการตอบคำถาม มีจำนวนข้อทดสอบทั้งหมด 20 ข้อ

2.2 แบบทดสอบความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการเขียนตามคำบอก มีจำนวนข้อทดสอบทั้งหมด 20 ข้อ

2.3 แบบทดสอบความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการปฏิบัติตามคำสั่ง มีจำนวนข้อทดสอบทั้งหมด 20 ข้อ

2.4 แบบทดสอบความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการสนทนาโต้ตอบ มีจำนวนข้อทดสอบทั้งหมด 10 ข้อ

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลโดยการทดสอบนักเรียนด้วยตนเองตั้งแต่วันที่ 21-28 มีนาคม 2529 รวมเวลา 8 วัน

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

นำคะแนนที่ได้จากการทดสอบนักเรียนมาคำนวณหาค่าเฉลี่ย (\bar{x}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ค่าเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละของคะแนนเต็ม ค่าร้อยละของจำนวนนักเรียนที่ได้คะแนนในแต่ละระดับ เปรียบเทียบความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารรวมทุกด้านและในแต่ละด้านของนักเรียนในโรงเรียนแต่ละขนาดด้วยการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-Way Analysis of Variance) และทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของคะแนนรวมทุกด้านและในแต่ละด้านเป็นรายคู่ตามขนาดของโรงเรียนโดยการทดสอบค่า F ตามวิธีของเซฟเฟอ

สรุปผลการวิจัย

ผลการวิเคราะห์ความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียน

1. ความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนมีค่าเฉลี่ยของคะแนนคิดเป็นร้อยละ 50.21 และเมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยของคะแนนคิดเป็นร้อยละของแบบทดสอบแต่ละด้าน พบว่าในด้านการตอบคำถาม การปฏิบัติตามคำสั่ง และการสนทนาโต้ตอบ มีค่าเฉลี่ยของคะแนนคิดเป็นร้อยละ 56.00, 59.35 และ 61.95 ตามลำดับ ส่วนด้านการเขียนตามคำบอก มีค่าเฉลี่ยของคะแนนคิดเป็นร้อยละ 23.55

2. เมื่อนำคะแนนความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารรวมทุกด้านของนักเรียนแต่ละคนเทียบกับระดับผลการเรียนตามเกณฑ์การวัดผลของกรมวิชาการ พบว่า นักเรียนจำนวนมากร้อยละ 43.18 มีความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารอยู่ในระดับ 1 รองลงมาคือนักเรียนจำนวนร้อยละ 26.7 มีความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารอยู่ในระดับ 0 และนักเรียนจำนวนร้อยละ 6.82 และ 6.25 มีความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารอยู่ในระดับ 3 และระดับ 4 ตามลำดับ

3. นักเรียนในโรงเรียนขนาดกลางมีค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสูงสุดคือ 44.44 รองลงมาคือนักเรียนในโรงเรียนขนาดใหญ่มีค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเท่ากับ 44.27 และนักเรียนในโรงเรียนขนาดเล็กมีค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารน้อยคือ 32.64

ผลการวิเคราะห์เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนในโรงเรียนขนาดใหญ่ ขนาดกลางและขนาดเล็ก

การวิเคราะห์เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนในโรงเรียนขนาดใหญ่ ขนาดกลางและขนาดเล็ก พบว่า นักเรียนในโรงเรียนขนาดใหญ่ ขนาดกลางและขนาดเล็กมีความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารรวมทุกด้าน และแต่ละด้านแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 โดยพบว่า นักเรียนในโรงเรียนขนาดใหญ่และขนาดกลางมีความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสูงกว่านักเรียนในโรงเรียนขนาดเล็กอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ส่วนนักเรียนในโรงเรียนขนาดใหญ่และขนาดกลางมีความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารไม่แตกต่างกันที่ระดับความมีนัยสำคัญ .05

อภิปรายผลการวิจัย

ผลการวิเคราะห์ความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียน

1. ความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนมีค่าเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 50.21 ซึ่งตรงกับระดับผลการเรียนตามเกณฑ์การวัดผลของกรมวิชาการระดับ 1 (พอใช้) และเมื่อนำคะแนนของนักเรียนแต่ละคนที่ได้จากการทำแบบทดสอบมาเทียบกับระดับผลการเรียนตามเกณฑ์การวัดผลของกรมวิชาการ พบว่า นักเรียนจำนวนมากร้อยละ 43.18 มีความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารอยู่ในระดับ 1 (พอใช้) รองลงมาคือนักเรียนจำนวนร้อยละ 26.7 มีความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารอยู่ในระดับ 0 (ต้องแก้ไข) และนักเรียนจำนวนเพียงร้อยละ 6.82 และ 6.25 มีความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารอยู่ในระดับ 3 (ดี) และระดับ 4 (ดีมาก) ตามลำดับ แสดงว่านักเรียนส่วนมากมีความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารอยู่ในระดับที่จะต้องปรับปรุงแก้ไขซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของรังสิต เชียงราช (2521:40) ลำควน ทองพรหม (2521:55-57) จรรยา มโนรส (2527:51) สุภา บุตรนาค (2521:56) วิไลวรรณ วรรณสุทธิ์ (2526:56) ชลาสิย คงแก้ว (2527:69-70) และ ทมะนียา เลิศลาย (2528:84-85) ที่พบว่า นักเรียนในระดับชั้นต่าง ๆ ทั้งในเขตกรุงเทพมหานครและในต่างจังหวัดมีปัญหาในการฟังภาษาอังกฤษ สาเหตุที่เป็นเช่นนี้อาจเนื่องมาจากสาเหตุหลายประการ ดังนี้

1.1 ชาครครูผู้สอนที่มีความชำนาญและประสบการณ์ทางการสอนวิชาภาษาอังกฤษจากการสัมภาษณ์ครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ พบว่าครูผู้สอนภาษาอังกฤษบางคนไม่ได้เรียนวิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาเอกหรือวิชาโทมาก่อน และบางคนก็ไม่เคยเข้ารับการอบรมเกี่ยวกับการสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ พิมพา นาคสุข (2527:103-107) และ รวงทอง คำรังสฤษดิ์ (2525:103) ที่พบว่า ครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษส่วนใหญ่ไม่ได้เรียนวิชาเอกหรือวิชาโทภาษาอังกฤษมาก่อน และบางคนยังไม่ได้เข้ารับการอบรมเกี่ยวกับการสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 ด้วยเหตุนี้ จึงทำให้ครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษเหล่านั้นขาดความรู้ความเข้าใจ ความชำนาญ และประสบการณ์ในการสอนทักษะต่าง ๆ ให้มีประสิทธิภาพ โดยเฉพาะอย่างยิ่งทักษะการฟังเป็นทักษะที่จัดกิจกรรมการเรียนการสอนได้ยาก ครูผู้สอนจะต้องมีความรู้ความเข้าใจในการเลือกใช้เทคนิคและวิธีการสอนเพื่อช่วยให้นักเรียนสามารถใช้ทักษะการฟังในการสื่อสารได้ ดังนั้นครูผู้สอนจึงควรจะได้เรียนวิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาเอกหรือวิชาโท หรืออย่างน้อยก็ควรได้รับการอบรมหรือสัมมนาอย่างเพียงพอและสม่ำเสมอ เพื่อจะได้ฝึกฝนตนเองให้มีประสบการณ์และความชำนาญอยู่ตลอดเวลา

1.2 ครูผู้สอนไม่เข้าใจจุดมุ่งหมายของการสอนทักษะการฟังตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารเท่าที่ควร เนื่องจากเป็นแนวการสอนแบบใหม่สำหรับการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทย การสอนทักษะการฟังตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารนี้มีจุดมุ่งหมายให้นักเรียนฟังเสียงสระ พยัญชนะ และคำได้ ตลอดจนสามารถฟังแล้วเข้าใจความหมายของคำและประโยคในการติดต่อสื่อสารกับผู้อื่นได้ (สำนักงานการประถมศึกษาอำเภอเมืองปทุมธานี ม.ป.ป.: 37) ดังนั้น ถ้าครูผู้สอนไม่เข้าใจจุดมุ่งหมายนี้แล้วก็จะละเลยที่จะแสวงหากิจกรรมหรือเทคนิควิธีการสอนเพื่อให้นักเรียนเกิดทักษะการฟังเพื่อการสื่อสาร เช่น ไม่นำทักษะการฟังมาฝึกให้สัมพันธ์กับทักษะการพูด การอ่านและการเขียนในรูปแบบต่าง ๆ จึงเป็นเหตุให้นักเรียนมีความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารอยู่ในระดับต่ำได้ ดังที่ ชลาสัย ทองแก้ว (2527: 65) กล่าวว่าสาเหตุที่ทำให้นักเรียนมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการฟังไม่ดีขึ้นกว่าเมื่อเรียนหลักสูตรฉบับก่อน เนื่องจากครูผู้สอนไม่สอนทักษะการฟังให้สัมพันธ์กับทักษะอื่น

1.3 ครูผู้สอนไม่พูดภาษาอังกฤษในเวลาสอนเพราะไม่แน่ใจว่าตนเองจะออกเสียงได้ถูกต้องหรือไม่ ซึ่งตรงกับที่ อุทัย ภิรมย์ริน และ เพ็ญศรี รังสิยากร (2521:40) ได้กล่าวว่านักเรียนไทยไม่เคยได้รับการฝึกฝนให้มีทักษะในการฟังเลย เพราะครูผู้สอนไม่กล้าพูดภาษาอังกฤษในเวลาสอนหรือบางครั้งครูผู้สอนเองก็เป็นผู้สร้างนิสัยที่ไม่ถูกต้องให้แก่แก่นักเรียน นั่นคือพูดภาษาไทยหรือแปลประโยคเป็นภาษาไทยในเวลาสอน ดังที่ พวงเพ็ญ อินทรประวัตติ (2520:76) ได้กล่าวว่าครูบางคนพูดภาษาอังกฤษประโยคหนึ่งแล้วก็แปลประโยคนั้นเป็นภาษาไทยให้นักเรียนฟังเพื่อตัดปัญหานักเรียนฟังไม่รู้เรื่องและไม่แน่ใจว่าตนเองจะออกเสียงถูกต้องหรือไม่ ทำให้นักเรียนไม่เคยชินกับการฟังภาษาอังกฤษ เพราะฉะนั้นเมื่อทำแบบทดสอบความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยไม่มีการแปลเป็นภาษาไทย นักเรียนจึงอาจจะฟังไม่เข้าใจเป็นเหตุให้ได้คะแนนน้อย

1.4 การฝึกฝนทักษะการฟังเพื่อการสื่อสาร เมื่อพิจารณาชั่วโมงเรียนแล้วพบว่านักเรียนในระดับประถมศึกษามีโอกาสได้ฝึกการใช้ทักษะการฟังในการสื่อสารเพียง 5 คาบต่อสัปดาห์ ซึ่งนับว่าน้อยมากสำหรับการฝึกทักษะการฟัง เพราะธรรมชาติของทักษะการฟังนั้นจะต้องมีการฝึกฝนอยู่เสมอจึงจะสามารถใช้ทักษะการฟังในการสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ นอกจากนี้เมื่อพิจารณาสภาพแวดล้อมภายนอกห้องเรียนจะพบว่านักเรียนมีโอกาสใช้ทักษะการฟังภาษาอังกฤษในการสื่อสารน้อยมากเช่นกัน ทั้งนี้เพราะจังหวัดประจวบคีรีขันธ์เป็นจังหวัดที่ตั้งอยู่

ในเขตพื้นที่ชนบทเป็นส่วนใหญ่ สภาพแวดล้อมและสังคมจึงไม่ส่งเสริมให้นักเรียนได้ใช้ทักษะการฟังภาษาอังกฤษในการสื่อสารในชีวิตประจำวัน นักเรียนจึงมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนและการฝึกฝนทักษะการฟังเพื่อการสื่อสารน้อย เพราะไม่เห็นประโยชน์และความสำคัญ

1.5 โรงเรียนขาดอุปกรณ์สำหรับฝึกทักษะการฟัง เช่น เครื่องเล่นเทป เทปบันทึกเสียง โดยมีสาเหตุมาจากความไม่พร้อมในด้านงบประมาณ ซึ่งปัญหานี้เป็นปัญหาของโรงเรียนทั้งในเขตกรุงเทพมหานครและในต่างจังหวัด ดังจะเห็นได้จากผลการวิจัยของ นพมาศ รัตมปริตาดุล (2523:76-77) อีรพงศ์ แก่นอินทร์ (2525:83) และ รวงทอง คำรังสูกิจ (2525:122) ที่พบว่า โรงเรียนส่วนใหญ่ขาดแคลนอุปกรณ์เนื่องจากงบประมาณที่ได้รับมีจำนวนน้อย แต่ในขณะเดียวกันนี้หลักสูตรภาษาอังกฤษในปัจจุบันได้เน้นและให้ความสำคัญกับสื่อการสอนมากโดยเฉพาะการสอนทักษะการฟังจำเป็นต้องใช้อุปกรณ์การสอนเพื่อให้นักเรียนได้มีโอกาสฝึกทักษะการฟังในลักษณะการฟังเพื่อการสื่อสารในรูปแบบต่าง ๆ ซึ่งอุปกรณ์การสอนที่ใช้ฝึกทักษะการฟังที่ดีที่สุดคือเทปบันทึกเสียง ดังที่ เดกิน (Dakin 1973:93) กล่าวว่า ในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศนั้นการฝึกทักษะการฟังที่ดีที่สุดคือการใช้เทปบันทึกเสียง เพราะมีข้อดีหลายอย่างคือใช้ได้ทุกสถานที่ สามารถบันทึกเสียงของผู้เรียนลงไปได้ด้วย และสามารถเปิดฟังซ้ำได้ตามที่ต้องการ

2. เมื่อนำค่าเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละของแบบทดสอบแต่ละด้านมาพิจารณาปรากฏว่าในด้าน การตอบคำถาม การปฏิบัติตามคำสั่งและการสนทนาโต้ตอบ มีค่าเฉลี่ยของคะแนนคิดเป็นร้อยละสูงกว่าครึ่งหนึ่งของคะแนนเต็ม คือ 56.00, 59.35 และ 61.95 ตามลำดับ ส่วนด้านการเขียนตามคำบอก มีค่าเฉลี่ยของคะแนนคิดเป็นร้อยละ 23.55 ซึ่งต่ำกว่าครึ่งหนึ่งของคะแนนเต็มและเมื่อนำค่าเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละของแต่ละด้านมาเทียบกับระดับผลการเรียนตามเกณฑ์การวัดผลของกรมวิชาการพบว่า ในด้านการตอบคำถามและการปฏิบัติตามคำสั่ง มีค่าเฉลี่ยของคะแนนคิดเป็นร้อยละอยู่ในระดับ 1 (พอใช้) ด้านการสนทนาโต้ตอบ มีค่าเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละอยู่ในระดับ 2 (ค่อนข้างดี) และด้านการเขียนตามคำบอก มีค่าเฉลี่ยของคะแนนคิดเป็นร้อยละอยู่ในระดับ 0 (ต้องแก้ไข) สาเหตุที่เป็นเช่นนี้ผู้วิจัยขอกล่าวเป็นเรื่อง ๆ ไปดังนี้

2.1 ด้านการตอบคำถาม มีค่าเฉลี่ยของคะแนนคิดเป็นร้อยละ 56.00 ซึ่งสูงกว่าครึ่งหนึ่งของคะแนนเต็ม แต่เมื่อนำค่าเฉลี่ยของคะแนนคิดเป็นร้อยละมาเทียบกับระดับผลการเรียนตามเกณฑ์การวัดผลของกรมวิชาการ พบว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนคิดเป็นร้อยละอยู่ในระดับ 1 (พอใช้) ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าในการจัดกิจกรรมเพื่อฝึกทักษะการฟังเพื่อการสื่อสารด้วยการใช้กิจกรรมการตอบคำถามในลักษณะต่าง ๆ เช่น การถามตอบปากเปล่า การตอบคำถามจากเทป

นั้นครูผู้สอนมักจะแปลคำถามเป็นภาษาไทยให้นักเรียนฟังเพราะเกรงว่านักเรียนจะฟังไม่เข้าใจ ดังที่ พวงเพ็ญ อินทรประวัตติ (2520:76) กล่าวว่าครูบางคนจะแปลประโยคเป็นภาษาไทยให้นักเรียนฟังในขณะที่สอนเพื่อตัดปัญหานักเรียนฟังไม่รู้เรื่อง ทำให้นักเรียนไม่เคยชินกับการฟังภาษาอังกฤษ นอกจากนี้ผู้วิจัยยังมีความเห็นว่าอาจจะเนื่องมาจากนักเรียนอ่านคำตอบที่เป็นตัว-เลือกแล้วไม่เข้าใจหรืออ่านไม่ออกบางคำหรือบางประโยค เพราะจากการที่ผู้วิจัยสังเกตนักเรียนขณะทำข้อทดสอบพบว่านักเรียนบางคนฟังคำถามแล้วเข้าใจ แต่เวลาเลือกคำตอบเลือกไม่ถูกต้อง

2.2 ด้านการปฏิบัติตามคำสั่ง มีค่าเฉลี่ยของคะแนนคิดเป็นร้อยละ 59.35 สูงกว่าครึ่งหนึ่งของคะแนนเต็ม แต่เมื่อนำค่าเฉลี่ยของคะแนนคิดเป็นร้อยละมาเทียบกับระดับผลการเรียนตามเกณฑ์การวัดผลของกรมวิชาการ พบว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนคิดเป็นร้อยละอยู่ในระดับ 1 (พอใช้) เช่นกัน ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนนั้น ครูผู้สอนส่วนมากจะใช้คำสั่งเป็นภาษาไทย หรือบางครั้งก็ใช้คำสั่งเป็นภาษาอังกฤษแล้วแปลเป็นภาษาไทยให้นักเรียนฟังด้วย เพราะกลัวว่าตนเองจะพูดผิด ดังที่ พิมพา นาคสุข (2527:108) กล่าวว่าปัญหาเรื่องการฟังครูพูดแล้วไม่เข้าใจนั้นเป็นเพราะว่า ครูส่วนใหญ่มักไม่ค่อยพูดภาษาอังกฤษในเวลาสอนเพราะไม่แน่ใจการออกเสียงของตนเองและไม่แน่ใจว่าตนเองจะใช้คำหรือประโยคเหล่านั้นถูกต้องหรือไม่ทำให้นักเรียนไม่คุ้นเคยกับการฟังคำสั่งภาษาอังกฤษ นอกจากนี้ อาจมีสาเหตุมาจากนักเรียนลืมความหมายของคำศัพท์บางคำทำให้ไม่เข้าใจคำสั่งจึงไม่สามารถปฏิบัติตามคำสั่งได้ถูกต้อง

2.3 ด้านการสนทนาโต้ตอบ มีค่าเฉลี่ยของคะแนนคิดเป็นร้อยละ 61.35 ซึ่งสูงกว่าครึ่งหนึ่งของคะแนนเต็มและเมื่อนำค่าเฉลี่ยของคะแนนคิดเป็นร้อยละมาเทียบกับระดับผลการเรียนตามเกณฑ์การวัดผลของกรมวิชาการพบว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนคิดเป็นร้อยละอยู่ในระดับ 2 (ค่อนข้างดี) อาจเป็นเพราะว่านักเรียนมีโอกาสได้ฝึกสนทนาสนทนาลักษณะ เช่นนี้มาแล้วในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เพราะจากการศึกษาคู่มือครู English Is Fun Book I-IV พบว่าในคู่มือครูทั้ง 4 เล่มนั้นได้กำหนดบทสนทนาสำหรับให้ครูได้ฝึกให้กับนักเรียนไว้แล้วทุกบทเรียน นักเรียนจึงมีโอกาสฝึกฝนอยู่เสมอและบทสนทนาเหล่านั้นเกี่ยวข้องกับเรื่องหรือสถานการณ์ที่เกิดขึ้นในชีวิตจริง นักเรียนจึงได้เรียนสิ่งที่มีความหมายต่อตนเองและสามารถนำไปใช้ในการสื่อสารในชีวิตจริง ดังที่ ลำควน ทองพรหม (2527:60) ได้แสดงความคิดเห็นว่าการที่นักเรียนจะนำภาษาไปใช้ได้จริงนั้นนักเรียนควรจะเรียนอย่างมีจุดหมายและสิ่งที่จะเรียนจะต้องมีความหมายต่อผู้เรียน ดังนั้นเมื่อใช้แบบทดสอบที่เป็นเนื้อหาหรือสถานการณ์ต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับชีวิต

จริงและสอดคล้องกับสิ่งที่นักเรียนได้เรียนมาแล้วนักเรียนจึงได้คะแนนจากการทำแบบทดสอบอยู่ในระดับค่อนข้างดี

2.4 ด้านการเขียนตามคำบอก มีค่าเฉลี่ยของคะแนนคิดเป็นร้อยละ 23.55 ซึ่งต่ำกว่าครึ่งหนึ่งของคะแนนเต็ม และเมื่อนำค่าเฉลี่ยของคะแนนคิดเป็นร้อยละมาเทียบกับระดับผลการเรียนตามเกณฑ์การวัดผลของกรมวิชาการ พบว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนคิดเป็นร้อยละอยู่ในระดับ 0 (ต้องแก้ไข) ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากหลักสูตรภาษาอังกฤษ ระดับประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 ได้กำหนดมวลค่าศัพท์ที่นักเรียนจะต้องเรียนรู้จากหนังสือ English Is Fun ทั้ง 4 เล่มไว้ประมาณ 800 คำ โดยมีจุดมุ่งหมายให้นักเรียน ฟัง พูด อ่าน เขียน เข้าใจ ความหมายและนำไปใช้ได้ แต่มีได้มุ่งเน้นให้นักเรียนท่องจำคำศัพท์ ครูผู้สอนจึงมิได้เข้มงวด เรื่องการท่องจำคำศัพท์ของนักเรียน ด้วยเหตุนี้นักเรียนบางคนจึงลืมคำศัพท์บางคำที่เรียนมาแล้วได้ กอปรกับโอกาสในการเขียนตามคำบอกของนักเรียนมีน้อย เพราะครูผู้สอนมุ่งสอนเนื้อหาที่อยู่ในบทเรียนให้ทันตามที่หลักสูตรกำหนดไว้ และมุ่งเน้นให้นักเรียนมีความรู้ด้านไวยากรณ์มากกว่าการฝึกให้นักเรียนเขียนตามคำบอก ดังที่ ประยูรศรี วรชัยพิทักษ์ (2527:55) กล่าวว่า ในการสอนวิชาภาษาอังกฤษนั้นครูผู้สอนส่วนใหญ่มักจะสอนให้นักเรียนมีความแม่นยำด้านหลักไวยากรณ์มากกว่าการให้นักเรียนฝึกเขียน ดังนั้น นักเรียนจึงขาดทักษะการฟังแล้วตีความหมายและเขียนออกมาเป็นตัวอักษรในรูปของคำ วลี และประโยค นอกจากสาเหตุทั้งหมดที่กล่าวมาแล้ว ผู้วิจัยมีความคิดเห็นว่าการที่นักเรียนได้คะแนนจากการทดสอบด้านการเขียนตามคำบอกน้อยอาจเป็นเพราะว่านักเรียนขาดทักษะการฟังแล้วแยกเสียง เพราะคำบางคำจะมีลักษณะเป็นคำพ้องเสียง เช่น watch กับ what จะออกเสียงต่างกันเฉพาะท้ายเสียงเท่านั้น ดังนั้นถ้า นักเรียนฟังแล้วแยกเสียงไม่ได้ก็จะไม่สามารถเขียนได้ถูกต้อง

ผลการวิเคราะห์เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนในโรงเรียนขนาดใหญ่ ขนาดกลางและขนาดเล็ก

ความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารรวมทุกด้านและในแต่ละด้านของนักเรียนในโรงเรียนขนาดใหญ่ ขนาดกลางและขนาดเล็กแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ และสอดคล้องกับผลการวิจัยของ มนูญ เสวตศิลา (2519:80) สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดนครสวรรค์ (2525:36) และสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดนครราชสีมา (2528:7) ที่พบว่านักเรียนในโรงเรียนที่มีขนาดแตกต่างกันจะมีผลสัมฤทธิ์ทาง

การเรียนแตกต่างกัน และเมื่อทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของคะแนนรวมทุกด้านและในแต่ละด้าน พบว่านักเรียนในโรงเรียนขนาดใหญ่และขนาดกลางมีความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารรวมทุกด้านและในแต่ละด้านสูงกว่านักเรียนในโรงเรียนขนาดเล็กอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ส่วนนักเรียนในโรงเรียนขนาดใหญ่และขนาดกลางมีความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารไม่แตกต่างกันที่ระดับความมีนัยสำคัญ .05 ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ มนูญ เศรษฐศิลา (2519:180) ที่พบว่านักเรียนในโรงเรียนขนาดใหญ่และขนาดกลางมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนในโรงเรียนขนาดเล็ก ส่วนนักเรียนในโรงเรียนขนาดใหญ่และขนาดกลางมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไม่แตกต่างกัน สาเหตุที่เป็นเช่นนี้ ผู้วิจัยขอล่ารายละเอียดเป็นเรื่อง ๆ ไปดังนี้

1. นักเรียนในโรงเรียนขนาดใหญ่และขนาดกลางมีความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารรวมทุกด้านและในแต่ละด้านสูงกว่านักเรียนในโรงเรียนขนาดเล็ก ทั้งนี้ อาจเนื่องมาจากสาเหตุดังต่อไปนี้

1.1 ด้านครูผู้สอน โรงเรียนขนาดเล็กมีจำนวนครูน้อยไม่สะดวกในการสอน หมุนเวียนเป็นรายวิชา เพราะฉะนั้นครูผู้สอนส่วนใหญ่จึงสอนประจำชั้น กล่าวคือสอนทุกวิชาซึ่งเป็นปัญหามากสำหรับครูผู้สอน เพราะบางคนไม่มีความถนัดในการสอนบางวิชา เช่น วิชาภาษาอังกฤษ ครูผู้สอนจำนวนมากไม่มีความถนัดในการสอน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในปัจจุบันนี้ได้เปลี่ยนแนวการสอนมาเป็นการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารซึ่งมีทักษะการฟังเป็นทักษะพื้นฐาน โดยมีจุดมุ่งหมายให้นักเรียนสามารถใช้ทักษะการฟังในการสื่อสารได้ ดังนั้นถ้าครูผู้สอนไม่มีความถนัดแล้วก็จะไม่สามารถสอนให้บรรลุเป้าหมายได้ ส่วนโรงเรียนขนาดใหญ่และขนาดกลางมีจำนวนครูมากกว่าโรงเรียนขนาดเล็ก จึงสามารถจัดสอนแบบหมุนเวียนเป็นรายวิชา ดังนั้นครูผู้สอนจึงสามารถเลือกสอนวิชาที่ตนเองมีความถนัดได้ เช่น ผู้ที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาเอกหรือวิชาโท ก็จะเลือกสอนวิชาภาษาอังกฤษ การจัดการเรียนการสอนก็จะประสบผลสำเร็จตรงตามจุดมุ่งหมาย เพราะครูผู้สอนมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับวิธีการสอน และการเลือกสรรกิจกรรมตลอดจนเทคนิควิธีการสอนมากกว่าผู้ที่ไม่ได้เรียนวิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาเอกหรือวิชาโท

1.2 ด้านระบบการบริหารงานวิชาการ โรงเรียนขนาดเล็กมีจำนวนครูน้อยจึงไม่มีหัวหน้าสายประจำกลุ่มวิชาต่าง ๆ การนิเทศภายในจึงเป็นการนิเทศของครูใหญ่ อาจารย์ใหญ่เป็นบางครั้งบางคราว ดังนั้นการจัดการเรียนการสอนก็อาจจะไม่มีประสิทธิภาพเท่าที่ควร เพราะไม่มีผู้ควบคุมดูแลตลอดจนให้คำแนะนำและช่วยเหลือเมื่อครูผู้สอนประสบปัญหา ส่วนโรงเรียน

ขนาดใหญ่และขนาดกลางนั้นมีจำนวนครูมากจึงจำเป็นต้องทำงานอย่างมีระบบ เช่น มีหัวหน้าสายประจำวิชาต่าง ๆ ซึ่งบุคคลที่เป็นหัวหน้าสายนี้จะนิเทศภายในให้กับครูผู้สอนในสายวิชาที่ตนเองประจำอยู่ เช่น หัวหน้าสายวิชาภาษาอังกฤษก็จะนิเทศครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ ด้วยเหตุนี้การจัดการเรียนการสอนก็จะประสบผลสำเร็จตรงตามจุดหมายเพราะมีผู้ควบคุมดูแลตลอดจนให้คำแนะนำและช่วยเหลือ เมื่อครูผู้สอนประสบปัญหา

1.3 ด้านการนิเทศติดตามผลการเรียนการสอนของผู้บริหารชั้นสูง การนิเทศติดตามผลการเรียนการสอนในโรงเรียนขนาดเล็กมีน้อยกว่าในโรงเรียนขนาดใหญ่และขนาดกลาง ทั้งนี้เพราะโรงเรียนขนาดเล็กส่วนใหญ่ตั้งอยู่ในเขตชนบทมากกว่าในเขตเมือง ดังนั้นการไปนิเทศติดตามผลการเรียนการสอนจะต้องใช้เวลาในการเดินทางและใช้งบประมาณมาก ทำให้ผู้บริหารระดับสูงไปนิเทศติดตามผลไม่ทั่วถึงหรือน้อยกว่าโรงเรียนขนาดใหญ่และขนาดกลางซึ่งตั้งอยู่ในเขตเมือง การเดินทางไปมาสะดวก ซึ่งความคิดเห็นนี้สอดคล้องกับรายงานการวิจัยของสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดนครสวรรค์ (2528:46) ที่กล่าวว่าผู้บริหารระดับจังหวัดและระดับอำเภอให้ความสำคัญในการติดตามผลการจัดการศึกษาของโรงเรียนขนาดเล็กค่อนข้างน้อยเนื่องจากมีข้อจำกัดในเรื่องสถานที่ งบประมาณและเวลา

1.4 ด้านงบประมาณที่ได้รับ โรงเรียนขนาดเล็กจะได้รับงบประมาณสนับสนุนน้อยกว่าโรงเรียนขนาดใหญ่และขนาดกลาง จึงไม่สามารถจัดหาอุปกรณ์การสอน เช่น เทปบันทึกเสียง หรือเครื่องเล่นเทปเพื่อใช้ในการฝึกทักษะการฟังเพื่อการสื่อสารได้ตามที่ต้องการดังเช่นโรงเรียนขนาดใหญ่และขนาดกลาง ซึ่งนอกจากจะได้รับงบประมาณประจำปีแล้วยังมีรายได้พิเศษสมทบอีก เช่น การบริจาคของผู้ปกครองนักเรียนตลอดจนห้างร้านต่าง ๆ เป็นต้น

2. นักเรียนในโรงเรียนขนาดใหญ่และขนาดกลางมีความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารรวมทุกด้านและในแต่ละด้านไม่แตกต่างกันที่ระดับความมีนัยสำคัญ .05 ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากโรงเรียนขนาดใหญ่และขนาดกลางมีความพร้อมด้านครูผู้สอน งบประมาณในการจัดซื้ออุปกรณ์สำหรับใช้ในการสอนทักษะการฟังใกล้เคียงกัน นอกจากนี้โรงเรียนขนาดใหญ่และขนาดกลางมีระบบการบริหารงานวิชาการคล้ายคลึงกัน รวมทั้งได้รับการนิเทศติดตามผลการเรียนการสอนจากผู้บริหารระดับสูง และหัวหน้าสายวิชาใกล้เคียงกัน ดังกล่าวแล้วข้างต้น ด้วยเหตุนี้ นักเรียนในโรงเรียนขนาดใหญ่และขนาดกลางจึงมีความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารไม่แตกต่างกัน

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะสำหรับผู้เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาของสำนักงานการประถมศึกษา

จังหวัดประจวบคีรีขันธ์

จากผลการวิจัยที่พบว่านักเรียนส่วนมากมีความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารอยู่ในระดับที่ต้องแก้ไขทั้งนี้อาจเนื่องมาจากการขาดครูผู้สอนที่มีความชำนาญและประสบการณ์ในการสอนวิชาภาษาอังกฤษ ขาดสื่อและวัสดุอุปกรณ์ในการจัดการเรียนการสอนและการนิเทศติดตามผลของผู้บริหารชั้นสูงไม่ทั่วถึง ดังนั้นผู้วิจัยจึงขอเสนอแนะแนวทางในการปรับปรุงแก้ไขแก่ผู้เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาของสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ โดย ผู้บริหารควรให้การสนับสนุนและส่งเสริมให้ครูผู้สอนได้เข้ารับการอบรมหรือสัมมนาเกี่ยวกับการสอนภาษาอังกฤษตามหลักสูตรภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 เพื่อจะได้มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับวิธีการจัดการเรียนการสอนที่มีประสิทธิภาพ นอกจากนี้การให้ความช่วยเหลือในการจัดหาสื่อและวัสดุอุปกรณ์การสอน ตลอดจนออกนิเทศติดตามผลการเรียนการสอนของครูผู้สอนอย่างสม่ำเสมอ เพื่อให้ได้ให้ความช่วยเหลือแนะนำเมื่อครูผู้สอนประสบปัญหา สำหรับด้านครูผู้สอนนั้นก็ควรจะได้ศึกษาและทำความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 ศึกษาและทำความเข้าใจเกี่ยวกับกิจกรรมและเทคนิควิธีการจัดการเรียนการสอนแบบต่าง ๆ เพื่อใช้เป็นแนวทางในการปรับปรุงการเรียนการสอนของครูให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น นอกจากนี้เมื่อมีการจัดอบรมสัมมนาก็ควรเข้ารับการอบรมสัมมนาด้วยเพื่อให้ได้ฝึกฝนตนเองให้มีความรู้และความชำนาญอยู่ตลอดเวลา

ข้อเสนอแนะทั่วไป

1. ข้อเสนอแนะสำหรับผู้เกี่ยวข้อง

1.1 ผู้บริหาร

1.1.1 ผู้บริหารชั้นสูงควรจัดอบรมหรือสัมมนาผู้บริหารโรงเรียนและครูผู้สอนภาษาอังกฤษเพื่อให้รู้และเข้าใจเกี่ยวกับเทคนิคและวิธีการจัดการเรียนการสอนทักษะต่าง ๆ ตลอดจนการวัดผลและประเมินผลเพื่อให้ได้เป็นแนวทางในการสอนและการนิเทศติดตามผล

1.1.2 ควรมีการนิเทศติดตามผลการเรียนการสอนของครูผู้สอนภาษาอังกฤษอย่างสม่ำเสมอ เช่น การสังเกตการสอนทักษะต่าง ๆ เพื่อเป็นแนวทางในการปรับปรุงการเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

1.1.3 ผู้บริหารควรวีให้การสนับสนุนครูผู้สอนภาษาอังกฤษในด้านการจัดหาคู่มือสอนเสริมทักษะการฟังในรูปแบบต่าง ๆ ตลอดจนวัสดุอุปกรณ์ที่จำเป็นในการสอนทักษะการฟัง เช่น เครื่องเล่นเทป เทปบันทึกเสียง

1.1.4 ผู้บริหารระดับสูงควรวีให้ความสนใจในการนิเทศติดตามผลการเรียนของโรงเรียนขนาดเล็กอย่างสม่ำเสมอ เพื่อจะได้ทราบปัญหาและแนวทางที่จะแก้ไข

1.1.5 ผู้บริหารควรวีมีการประชุมครูและผู้ปกครองนักเรียนในการเลือกวิชาเลือกในกลุ่มประสบการณ์พิเศษ

1.2 ครูผู้สอน

1.2.1 ครูผู้สอนควรวีให้ความสำคัญในการฝึกทักษะการฟังให้กับนักเรียนอย่างจริงจังและสม่ำเสมอ

1.2.2 ครูผู้สอนควรวีให้นักเรียนมีโอกาสได้ฝึกฟังเสียงของผู้อื่นหรือของเจ้าของภาษาเพื่อให้เกิดความคุ้นเคยกับสำเนียงและน้ำเสียงที่พูด

1.2.3 ครูผู้สอนควรวีทำกำลังใจและสนับสนุนให้นักเรียนมีโอกาสแสดงออกเพื่อฝึกและพัฒนาทักษะการฟัง

1.2.4 ครูผู้สอนควรวีให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดเพื่อฝึกทักษะการฟังโดยมีวัตถุประสงค์ในแต่ละครั้งแตกต่างกัน เช่น ฟังเพื่อตอบคำถาม ฟังเพื่อเขียนตามคำบอก หรือฟังเพื่อสนทนาโต้ตอบ เป็นต้น

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการวิจัยลักษณะเดียวกันนี้ แต่ใช้ตัวอย่างประชากรในเขตจังหวัดอื่น

2.2 ควรมีการวิจัยเพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารระหว่างนักเรียนต่างสังกัด

2.3 ควรมีการวิจัยเพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารระหว่างนักเรียนที่เรียนกับครูที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาเอกและครูที่ไม่ได้เรียนวิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาเอก

2.4 ควรมีการศึกษาถึงตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนเพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาการเรียนการสอนต่อไป